

Ölüm Ve Berzah

– Mahmut Uzun · 02 Eylül 2019

Ölüm kucaklar bedenimi
Toprağın bağrında ben, titrerken,
Karanlığın bin bir tonu
Aydınlığı perdelerken.
Solmaz denen gün ışığı nerede?
Solucanların geçidi oldu takvim,
Yabani otların kökleri tenimde,
Damarlarımda soğukluğu ecelin.
Gözlerimde yuva yapmış alemler berzah,
Ruhların bedenlerde toplandığı dergâh.
Çağırır geceler bilmem kaç ayaklı azabı,
Önüme geleni yutuyor bu deryanın girdâbı.
Solgun nefesim, sessiz bir çığlık,
Kelimelerim korkularıyla karışık.
Biri var yanıbaşımda, tûraba alışık.
Koparıyor etlerimi yerin soğuk pençesi,
Geri dönüyor gecikenin özür dilekçesi.
Sesler üzerimde, ağıtlar, yakarışlar.
Hani kibrimi okşayan cümle alkışlar?
Aziğim oldu yerin bağrında, kara kışlar.
Ölüm, gözlerinde şimşekler büyüten zât,
Fâniler cem oldu arzda her yer mezat.
Seneler bıraktım arkamda sanki saniye,
Saniyeler geçmiyor, tanesi onlar sene.
Yakacak mı kara toprak yoksa beni gene?
Merhamet, merhamet! Dillerde pelesenk
Berzâh, cesedlerden süzülen boğuk renk!